

af Domstolen i dennes praksis, og regler eller administrativ praksis i en national retsorden, som beskrevet i nærværende kendelses punkt III og IV? Der er navnlig tale om nationale regler og/eller national praksis, som

- hindrer etablering i Italien af et kapitalsselskab, hvis hovedvirksomhed er centreret i Det Forenede Kongerige, og som i værtsstaten skal udøve virksomhed bestående i tilrettelæggelse og ledelse af studier til forberedelse af universitetsksamener, hvilken virksomhed selskabet lovligt er autoriseret til af de britiske statsinstitutioner,
- har virkninger i forhold til indenlandske retssubjekter, som udøver tilsvarende virksomhed,
- forbyder og/eller alvorligt hindrer selskabets italienske afdeling i, i en anden medlemsstat og mod vederlag, at erhverve tjenesteydelser til forberedelse af udøvelsen af den ovennævnte virksomhed,
- afholder de studerende fra at indskrive sig ved disse studier, og
- hindrer de indskrevne studerendes faglige uddannelse samt erhvervelsen af et kvalifikationsbevis, der for indehaveren kan indebære lettelser i relation til adgangen til faglig virksomhed eller lettelser for at udøve virksomheden med større fordel og i andre medlemsstater.

2. Tildeler Rådets direktiv 89/48/EF⁽¹⁾ af 21. december 1988 med den fortolkning, som Domstolen anmodes om at foretage, rettigheder, der også vil kunne påberåbes inden erhvervelsen af det eksamensbevis, som der er tale om i direktivets artikel 1? Og såfremt svaret på dette spørgsmål er bekræftende, spørges: Er der mellem nævnte direktiv — også i lyset af det, Domstolen fastslog ved dom af 7. marts 2001 i sag C-145/99, Kommissionen mod Den Italienske Republik⁽²⁾ — forenelighed med regler eller administrativ praksis i den nationale retsorden, som

- kræver anerkendelse af eksamensbeviser fra højere læreanstalter, der afslutter faglig uddannelse af mindst tre års varighed, men således, at anerkendelse af det offentlige sker efter et frit skøn,
- alene tillader anerkendelse af kvalifikationsbeviser udstedt af universiteter anerkendt i Det Forenede Kongerige, såfremt de er opnået efter regelmæssigt fremmøde under hele studiet på det udenlandske område, således at der altså udelukkes eksamensbevi-

ser udstedt på grundlag af studier ved udenlandske læreanstalter med virksomhed i Italien, skønt de pågældende læreanstalter er autoriseret af den offentlige myndighed, der er beføjet hertil i oprindelsesmedlemsstaten,

- pålægger fremlæggelse af en attest fra den diplomatiske repræsentation eller Italiens konsul i det fremmede land, hvori man har udstedt det eksamensbevis, som godtgør, at den pågældende faktisk har boet på stedet i hele studietiden ved universitetet, og
 - begrænser anerkendelsen af eksamensbeviserne »udelukkende« til udøvelse af et erhverv, som allerede er udøvet i oprindelseslandet, hvorved man derfor udelukker enhver anerkendelse med henblik på adgang til et lovreguleret erhverv, skønt det endnu ikke er udøvet?
3. Hvad er betydningen og rækkevidden af udtrykket »skadelig afbrydelse af den faglige uddannelse« ved fortolkningen af Rådets afgørelse nr. 63/266/EF⁽³⁾ af 2. april 1963, og kan udtrykket omfatte oprettelse på nationalt plan fra det offentlige side af et permanent informationssystem, som betyder, at kvalifikationsbeviser/studiebeviser udstedt af et universitet, som vel er lovligt anerkendt i Storbritannien, dog ikke kan anerkendes i den nationale retsorden, såfremt beviserne er opnået på grundlag af studier gennemført på det nationale område?

(1) EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

(2) EFT C 109 af 4.5.2002, s. 2.

(3) EFT 1963-1964, s. 22.

Sag anlagt den 29. november 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-433/02)

(2003/C 19/40)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 29. november 2002 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Banks, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1 og 5 i direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret⁽¹⁾, idet Kongeriget Belgien ikke anvender direktivets bestemmelser om retten til offentligt udlån.
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

På trods af, at Kongeriget Belgien har indrømmet ophavsmanden en ret til vederlag i de tilfælde, hvor denne ikke kan modsætte sig udlån, er der ikke blevet vedtaget nogen gennemførselsforanstaltninger, således som det ellers er fastsat i artikel 63 i lov af 30. juni 1994 om ophavsrettigheder og andre ophavsbeslægtede rettigheder. Vederlagets størrelse er derfor aldrig blevet fastsat.

Det er med urette, at de belgiske myndigheder henviser til vanskeligheden ved at sondre mellem kategorier af institutioner, som kan fritages i medfør af direktivets artikel 5, stk. 3. Såfremt der foreligger omstændigheder i den omhandlede medlemsstat, som umuliggør en sondring mellem kategorier af institutioner, består løsningen deri, at alle de pågældende institutioner pålægges en pligt til at betale vederlaget.

⁽¹⁾ EFT L 346 af 27.11.1992, s. 61.

Sag anlagt den 2. december 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-436/02)

(2003/C 19/41)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. december 2002 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Knut Simonsson som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 95/21/EF af 19. juni 1995 om havnestatskontrol af skibe⁽¹⁾, idet det

ikke har udført et samlet antal årlige inspektioner, der svarer til mindst 25 % af det antal skibe, der anløb dets havne i årene 1999 og 2000.

- 2) Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 95/21/EF pålægger efter sin ordlyd i det omtvistede tidsrum enhver medlemsstat at udføre inspektioner på mindst 25 % af det antal enkeltskibe under fremmed flag, der anløber det havne i et repræsentativt kalenderår. Af de faktiske omstændigheder fremgår det, at Irland ikke har opfyldt denne forpligtelse i årene 1999 og 2000, eftersom det i disse år inspicerede henholdsvis 7,5 % og 14,6 % af det antal skibe, der anløb dets havne.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 95/21/EF af 19.6.1995 om håndhævelse over for skibe, der anløber Fællesskabets havne og sejler i farvande under medlemsstaternes jurisdiktion, af internationale standarder for skibes sikkerhed, for forureningsforebyggelse samt for leve- og arbejdsvilkår om bord (havnestatskontrol), EFT L 157 af 7.7.1995, s. 1.

Sag anlagt den 4. december 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-439/02)

(2003/C 19/42)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. december 2002 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Simonsson og W. Wils, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 95/21/EF⁽¹⁾ af 19. juni 1995 om havnestatskontrol af skibe, idet den ikke har gennemført et samlet årligt antal inspektioner, der svarer til mindst 25 % af det antal enkeltskibe, der anløb franske havne i 1999 og 2000.
2. Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.